

ΛΟΓΟΣ

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Ἀποστόλου

Καθηγουμένου

τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς

Ἁγίας Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας

Ἐπί τῆ ἑορτῆ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βατοπαιδίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους

Τῇ 25ῃ Μαρτίου/7ῃ Ἀπριλίου 2017

«Σήμερον ἀγγελικῆ παρατάξει ὕμνωδία φαιδρύνονται, καί τὸ φέγγος τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας τοῖς πιστοῖς καταλάμπεται. Σήμερον τὸ ἰλαρὸν ἡμῖν ἔαρ, Χριστὸς ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος φαιδρῶ τῷ φωτὶ ἡμᾶς περιέλαμψε, καί τὰς τῶν πιστῶν ἐννοίας ἐφώτισε. Σήμερον ὁ Ἀδάμ ἀνακεκαίνισται, καί χορεύει μετ' ἀγγέλων εἰς οὐρανὸν ἀνιπτάμενος. Σήμερον σύμπασα τῆς οἰκουμένης γαῖα χαρὰν περιεβάλετο, ἐπειδὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοίτησις εἰς ἀνθρώπους γέγονε. Σήμερον Γαβριὴλ, ὁ τῷ Θεῷ παριστάμενος, πρὸς τὴν Παρθένον ἀγνὴν παραγίνεται, τὸ, Χαῖρε κεχαριτωμένη, αὐτῇ εὐαγγελιζόμενος»

(Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ, Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

Θεοφιλέστατε καί ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ ἅγιε Χριστουπόλεως κ. Μακάριε,

Πανοσιολογιώτατε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς κ. Ἐφραίμ,
Πανασιολογιώτατοι ἅγιοι Καθηγούμενοι καί ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους,

Ὅσιώτατοι μοναχοί,

Άγαπητοί καί εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ μεγίστη ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία οὐχί τυχαίως συνεδυσάσθη εἰς τήν παράδοσιν μέ τό χαρμόσυνον μήνυμα τῆς σωτηρίας τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, σημαδεύεται ὑπό τοῦ συγκλονιστικοῦ διαλόγου μεταξύ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ καί τῆς Παρθένου Μαρίας. Εἰς τόν διάλογον τοῦτον, εἰς τόν ὁποῖον μάλιστα καταγράφονται οἱ μόνον γνωστοί λόγοι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀποκρυπτογραφοῦμεν μετά δέους τό ψυχικόν καί πνευματικόν μεγαλεῖον τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀρχάγγελος, ἀπευθυνόμενος πρός τήν Παναγίαν, ἀναγγέλλει τό χαρμόσυνον μήνυμα: «Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ»¹, «μη φοβοῦ, Μαριάμ· εὗρες γάρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Καί ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἱόν, καί καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καί υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται»². Ὁ Ἰησοῦς! Αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερον Εὐαγγέλιον, τό ὁποῖον σημαίνει: Ὁ Θεός εἰς τόν κόσμον. Καί ὄχι ἀπλῶς ὁ Θεός εἰς τόν κόσμον, ἀλλά ὁ Θεός Σωτὴρ καί Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Εἰς τούς αἶνους τῆς ἐορτῆς, τούς ὁποίους ἠκούσαμεν προηγουμένως, παρουσιάζεται ἡ εἰκὼν αὕτη: «Ὁ Γαβριήλ τῇ παρθένῳ τό εὐαγγέλιον ἐξ οὐρανοῦ κομίσας ἀνεβόα τό Χαῖρε».

Ἠπόρησε, κατ' ἀρχάς, ὅπως ἦτο φυσικόν, ἡ Παναγία καί ἠρώτησε τόν Γαβριήλ: «Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;»³. Πῶς εἶναι δυνατόν νά γίνουν αὐτά; Πῶς εἶναι ἐφικτόν ἐκ παρθένου νά γεννηθῇ υἱός; Καί ὁ ἄγγελος ἀπήντησε: «Οὐκ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα»⁴. Διὰ τόν Θεόν τίποτε δέν εἶναι ἀδύνατον. Ἐνῶ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἀκόμη καί εἰς τήν πλέον παρθενικὴν αὐτοῦ κατάστασιν εὐρισκόμενος, ἀδυνατεῖ νά

¹ Λουκ. 1, 28.

² Λουκ. 1, 30-32.

³ Λουκ. 1, 34.

⁴ Λουκ. 1, 33-37

κατανοήσει τὰ συμβαίνοντα, ἡ Παναγία ὑπερβαίνει τὰ ἀνθρωπίνως ἀκατανόητα καὶ ἀποδέχεται τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον, τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου εὐαγγελιζόμενον, λέγουσα: «Ἴδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου»⁵.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τῆς Παναγίας συνιστᾷ ὑπέρβασιν τῆς λογικῆς καὶ βίωσιν τοῦ παραδόξου θαύματος, ἥτοι τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνανθρωπήσεως. Ἐξ αἰτίας τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Παναγίας πρὸς τὸν Θεόν, ἦν μετὰ ταπεινοῦ φρονήματος ἐπεδείξατο, ἠξιώθη ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Παναγίας νὰ ἀκολουθήσῃ μίαν νέαν πορείαν σωτηρίας, ἀντίστροφον πρὸς αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἡ πρώτη Εὐα.

Τοιοτοτρόπως ἡ Παναγία καθίσταται ἡ Μήτηρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἡ δέ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν θεωρεῖ τὴν Παναγίαν μόνον ὡς μίαν ἀγνήν Παρθένον ἢ ὡς Ἁγίαν Κόρην καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς τὴν νέαν Εὐαν, τὴν μεγάλην Μητέρα μιᾶς νέας ἀνθρωπότητος, τῆς καινῆς κτίσεως. Ταυτοχρόνως, ἡ Παναγία καθίσταται ἡ ζῶσα εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν συντελεῖται ἡ προσωπικὴ καὶ ἀπολύτως μοναδικὴ καὶ ἰδιαίτερα συνάντησις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Τοῦτο κατωρθώθη διὰ τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί, βεβαίως, μέ τὴν συμβολὴν τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ μέγιστον αὐτὸ σωτηριολογικὸν γεγονός.

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο τῆς χαρᾶς καλεῖται νὰ βιώσῃ πᾶσα ἡ γῆ. «Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν». Ποία ὅμως εἶναι αὕτη ἡ γῆ, ἡ ὁποία καλεῖται εἰς πανήγυριν χαρᾶς; Εἶναι ὅλη ἡ ἀνθρωπότης. Εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀπευθύνεται τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Δι' ὅλους εἶναι ἡ σωτηρία. Ὁ Εὐαγγελισμὸς εἶναι ἕν καθολικὸν γεγονός. Εἶναι δι' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Τυγχάνει ἡ πλέον εὐχάριστος εἶδησις διὰ τὸν κόσμον. Εἶναι μία κλήσις δι' ἐμέ καὶ διὰ σέ, διότι

⁵ Λουκ. 1, 38.

ἅπαντες εἴμεθα ἁμαρτωλοί. Εἶναι ἡ εὐχάριστος εἶδησις ὅτι ἦλθεν εἰς τόν κόσμον ἡ σωτηρία, ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Θεοφιλέστατε κ. Μακάριε,

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε,

Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εἰς τό περιβόλιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου δεσπόζουσιν θέσιν κατέχει ἡ Ἱερά Μονή Βατοπαιδίου, ἡ σήμερον φαιδρῶς πανηγυρίζουσα. Ἡ πορεία τῆς ιστορικῆς ταύτης Μονῆς, τῆς πολλά προσφερούσης τῇ Ἐκκλησίᾳ καί τῷ κόσμῳ ὄχι μόνον ἀπό ὑλικῆς ἀλλά πρωτίστως καί κυρίως ἀπό πνευματικῆς ἀπόψεως, εἶναι ἀρρήτως συνδεδεμένη μέ τό μέγα τοῦτο μυστήριον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Πανηγυρίζομεν σήμερον τό μέγιστον τοῦτο Θεομητορικόν γεγονός ὡς μίαν λύτρωσιν, μίαν εὐχάριστον ἀγγελίαν. Καί συνειδητοποιοῦμεν ὅτι τελικῶς ὁ Χριστός εἶναι ὁ Ἐλευθερωτής, ὅστις μᾶς ἐλευθερώνει ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Λυτρωτής, ὅστις μᾶς λυτρώνει ἀπό τήν φυλακὴν τοῦ θανάτου. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Σωτήρ, ὅστις μᾶς σώζει ἀπό τό ναυάγιον τῆς ἀπελπισίας. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἰατρός, ὅστις μᾶς παρέχει τήν θεραπείαν κατά τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Εὐεργέτης ἡμῶν, ὅστις ἐξώφλησε τά ἡμέτερα χρέη καί κατέβαλε τά λύτρα, διά νά μᾶς ἐξαγοράσῃ ἀπό τήν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου.

Ὁ Χριστός, διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐδικαίωσε καί τήν Ἱεράν ταύτην Μονήν καί τήν ἀπήλλαξεν ἀπό τήν σκληρότητα τῶν καρδιῶν καί τήν ἐμπάθειαν τῶν νοῶν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δέν ἐδυνήθησαν - δυστυχῶς - νά κατανοήσωσιν ὅτι ὁ μοναχισμός εἶναι κατάστασις θυσίας, συνοψίζεται δέ εἰς τόν λόγον τῆς Παναγίας: «Γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου, Κύριε».

Ἡμεῖς οἱ μοναχοὶ δὲν ἐπιδιώκομεν νὰ πλουτίσωμεν. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν τὴν ὕλην. Ὡς φυσικά πρόσωπα δὲν διαθέτομεν ἰδίαν οὐσίαν. Οἱ λυσσαλέως δὲ βυσσοδομοῦντες ἐναντίον τῆς Μονῆς, ἀδίκως, παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς διέσυραν τὸν σεβάσμιον Ἡγούμενον Ἐφραίμ καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, κατ' οὐσίαν ὅμως ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν διέσυραν τὴν ἀλήθειαν, τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ τὰ νῦν, ἡ ἔντιμος Δικαιοσύνη τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἀπεφάνθη ἀρνητικῶς διὰ τὰς ἀσυστόλους ταύτας κατηγορίας ἐναντίον τῆς Μονῆς, τοῦ Ἡγουμένου καὶ τῶν πατέρων. Ἐδικαίωσεν τοὺς δικαίους. Ἡθώωσεν τοὺς ἀθώους. Ἐλύτρωσεν ὁ νόμος τοὺς ἀείποτε ἐλευθέρους. Καίτοι, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ πάθος καὶ τὸ μῖσος ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἔσπευσε τότε ἡ Πολιτεία νὰ προφυλακίσῃ τὸν Ἡγούμενον, εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν ποινὴν ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ἡγούμενον καὶ τὴν ἀδελφότητα. Καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐπεβλήθη οὐδεμία ποινὴ ἀλλὰ καὶ οὐδεμία βεβιασμένη κίνησις ἐγένετο, ἡ ὁποία θὰ ἔπληττε τὸ κῦρος τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ, διότι τὸ ἐγνώριζεν καλῶς ὁ Πατριάρχης τῆς Πρώτης Ἐκκλησίας ὅτι ἡ κατὰ τῆς Μονῆς κατηγορία πλήττει ὀλόκληρον τὸν Ἀγιορειτικὸν Μοναχισμόν καὶ τὰ ἱερά καὶ ὅσα τῶν δικαίων αὐτοῦ, τῶν ἤδη ἀπὸ αἰῶνων τεθεσπισμένων.

Τυχάνει ἀναντίρρητον γεγονὸς ὅτι ἡ πλέον τῶν εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν ἐπιτυχῆς, εὐδόκιμος καὶ πολύκαρπος πατριαρχικὴ πορεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου καθιστᾷ Αὐτόν ἱκανόν οἰακοστρόφον τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Περίτρανος ἀπόδειξις ἡ ἐπὶ ὀκταετίαν ὄλην πατρικὴ ἀντιμετώπισις τῆς δοκιμασίας τῆς Μονῆς καὶ τῶν προσώπων αὐτῆς, ἡ παρ' αὐτοῦ ἐπιδεικνυομένη ἀγάπη, ἡ καρτερία, ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὸν Ἡγούμενον καὶ

τήν ἀδελφότητα. Ἐπιτραπήτω μοι δέ ἐπί τῇ εὐκαιρία νά μεταφέρω εἰς τε τόν ἅγιον Καθηγούμενον καί εἰς τούς σύν αὐτῷ πατέρας τήν εὐαρέσκειαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας διά τήν πρόσφατον ἐπίσκεψίν των εἰς τάς Αὐλάς τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας, μίαν κίνησιν σημειολογικήν, διότι, εὐθύς μετά τήν ἀθωωτικήν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐπεσκέφθησαν προσκυνηματικῶς καί δοξολογικῶς τόν Πρῶτον τῆς Ἐκκλησίας, διά νά ἐκφράσουν τά αἰσθήματα τῆς ἀγάπης, τῆς εὐγνωμοσύνης καί τοῦ σεβασμοῦ τῶν καρδιῶν αὐτῶν. Θερμότατα συγχαρητήρια διά τό ἦθος καί τόν τρόπον ὑμῶν, φίλτατέ μοι ἅγιοι Καθηγούμε καί ἀγαπητοί μοι πατέρες.

Δόξα τῷ Θεῷ καί τῇ Παναγίᾳ Αὐτοῦ Μητρί. Διά τήν Ἱεράν Μονήν Βατοπαιδίου ἴσχυσε τό τοῦ Εὐαγγελισμοῦ: «Οὐκ ἀδυνατήσει παρά τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα»⁶. Αὐτό τό ὅποῖον ἦτο ἀδύνατον διά τούς ἀνθρώπους, τό ἐποίησεν ὁ Θεός, διά νά φανερώσῃ τήν δύναμίν Του καί νά δοξάσῃ τήν ὑπομονήν καί τήν καρτερίαν, τήν πίστιν καί τήν ἀφοσίωσιν τοῦ ἁγίου Καθηγουμένου κ. Ἐφραίμ, ὅστις καί ἐφυλακίσθη ἀκόμη διά τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καί τήν διεκδίκησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς του, ὡς Ὁμολογητής τῆς πίστεως. Διότι εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν ὅτι ἡ οὕτω λεγομένη «ὑπόθεσις τοῦ Βατοπαιδίου» δέν θά ἐλάμβανε τολμήσιν, δέν θά ἐρρίπτετο τολμήσιν λάσπη, ἐάν δέν ἦτο κατ' οὐσίαν ὑπόθεσις τῆς Ἐκκλησίας. Τήν Ἐκκλησίαν ἐπολέμησαν, λησμονοῦντες βεβαίως ὅτι ἡ Ἐκκλησία γενικῶς ἀλλά καί ὁ μοναχισμός εἰδικῶς, καί ἐν προκειμένῳ ἡ Ἱερά Μονή Βατοπαιδίου, «πολεμουμένη νικᾷ, ἐπιβουλευομένη περιγίνεται, ὑβριζομένη, λαμπρότερα καθίσταται, δέχεται τραύματα, καί οὐ καταπίπτει ὑπό τῶν ἐλκῶν, κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται, πυκτεύει, ἀλλ' οὐ νικᾶται»⁷,

⁶ Λουκ.1, 33-37

⁷ Ἰωάννου Χρυσοστόμου, «Ὁμιλία, Ὅτε τῆς Ἐκκλησίας ἔξω εὐρεθείς Εὐτρόπιος...», PG Migne 52, 397-8.

κατά τόν σοφόν λόγον τοῦ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἡ ὑπακοή καί ἡ πίστις τῆς Παναγίας ἔσωσε τό ἀνθρώπινον γένος. Οὗτος ὁ συγκλονιστικός λόγος: «γένοιτό μοι Κύριε κατά τό ρῆμά σου» καί τό τοῦ ἀρχαγγέλου: «οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα»⁸ ἀποτελοῦσι τήν ἀσφαλῆ, βεβαίαν καί, ἐπιτραπέιω μοι νά εἶπω, τήν μοναδικήν ὁδόν διά τήν σωτηρίαν καί τήν πνευματικήν προαγωγήν τοῦ μοναχοῦ. Ἡ πρώτη Εὐα διέκοψε, διά τῆς ἀνυπακοῆς εἰς τό θεῖον θέλημα, τήν δυνατότητα μετοχῆς ἡμῶν εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τῆς κοινωνίας ἡμῶν μετά τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἐξωρίσθη ἀπό τοῦ παραδείσου. Ἡ ἀνυπακοή καί ἡ μή ἐμπιστοσύνη εἰς τόν Θεόν ὠδήγησαν εἰς τόν θάνατον. Ἀντιθέτως, ἡ ὑπακοή τῆς Παναγίας ὠδήγησεν εἰς τήν ζωήν. Κατά τόν Ἱερόν Χρυσόστομον, «γνώσις τοῦ καλοῦ» εἶναι ἡ ὑπακοή καί «γνώσις τοῦ κακοῦ» εἶναι ἡ ἀνυπακοή.

Ἐάν πορευόμεθα πρός τά ἐμπρός, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τήν ὑπακοήν καί τήν πίστιν ἡμῶν. Ἐάν προκόπτωμεν πνευματικῶς καί ἐκκλησιαστικῶς, αὐτό δέν εἶναι ἰδική μας ἐπιτυχία, ἀλλά ἐπιτυχία τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως ἡμῶν, τήν ὁποίαν προσφέρομεν διά τοῦ Γέροντος εἰς τόν Θεόν. Διά τοῦτο θερμῶς παρακαλῶ καί πατρικῶς προτρέπω νά ὑπακούητε εἰς τόν προεστῶτα, διά νά εἴσθε ἠνωμένοι εἰς μίαν ψυχήν. Πολλά ὁμόψυχα σώματα, ὅπως εἴσθε εἰς αὐτό τό Μοναστήριον, εἰς τό ὁποῖον ἐγκαταβιοῖ ἡ πολυπληθεστέρα ἀδελφότης τοῦ ἐλληνοφώνου Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ ἀνά τήν οἰκουμένην.

Προτρέπω δέ πάντας τούς μοναχοὺς καί τούς κοσμικούς, ἀκόμη καί ἡμᾶς τούς ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Καταλόγου, ἀενάως νά θέτωμεν τό ἡμέτερον

⁸ Λουκ.1, 33-37

θέλημα καί τήν βούλησιν ἡμῶν εἰς τήν ὑπακοήν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐσχάτως, μάλιστα, πραγματοποιηθεῖσα ἐπιτυχῶς Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς μίαν ἀφορμήν, ὄχι διά νά ἐπικρίνωμεν, ἀλλά διά νά ὑπακούσωμεν εἰς τάς προτροπᾶς τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καί αὐτῆς τῆς Ἁγίας καί Μεγάλῃς Συνόδου. Δέν εἶναι δυνατόν εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων ἡ ἀγάπη διά τήν ἀλήθειαν τῆς πίστεως νά ὀδηγῇ ἡμᾶς εἰς ἄκρατον φανατισμόν καί μανιώδη μισαλλοδοξίαν καί, ἐπί τέλους, οὐδεῖς ἀγών, ὑπέρ τῆς ἀληθείας καί τῶν δογμάτων γινόμενος, πρέπει νά μεταλλάσσεται εἰς μισανθρωπίαν καί ἀνυπακοήν πρός τήν Ἐκκλησίαν καί τοὺς Ἐπισκόπους αὐτῆς.

Ἐν προκειμένῳ, συγχαίρων μνημονεύω τήν διαπίστωσιν τῆς Εἰσηγητικῆς Ἐκθέσεως τῶν Ἁγιορειτῶν πατέρων ἐπί τῶν τελικῶν κειμένων τῆς Ἁγίας καί Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπου σημειοῦται χαρακτηριστικῶς: «εἶναι γεγονός ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἐπισκόπων, ἔστω καί μέ τό σχῆμα τῶν Ἀντιπροσωπειῶν, ἐπῆγαν εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλῃν Σύνοδον, διά νά βεβαιώσουν τήν αὐτοσυνειδησίαν τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι διά νά ἐπικροτήσουν κάποια οἰκουμενιστικήν γραμμήν»⁹.

Ἡ ὑπακοή, λοιπόν, σώζει καί ἐλευθερώνει, ἐνῶ τό ἴδιον θέλημα ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπον, καί δῆ τόν μοναχόν, ἀπό ἀποτυχίαν εἰς ἀποτυχίαν, μέχρι καί τῆς τελικῆς ἀποπομπῆς του ἀπό τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, γεγονός τό ὅποῖον δηλοῖ σαφῶς ἐπιτυχίαν τοῦ διαβόλου.

Διά μίαν εἰσέτι φοράν ἐκφράζω καί ἐκ μέρους τῶν παρισταμένου ἀγίου Χριστουπόλεως κ. Μακαρίου, τάς θερμάς ἡμῶν εὐχαριστίας διά τήν ὑποδοχήν καί ξενίαν, ἐπευλογοῦμεν πατρικῶς τόν τε Πανοσιολογιώτατον

⁹ Εἰσηγητική Ἐκθεσις τῆς ἐπί τῶν τελικῶν κειμένων τῆς ἐν Κρήτῃ Ἁγίας καί Μεγάλῃς Συνόδου ὀρισθεῖσης Ἱεροκανονικῆς Ἐπιτροπῆς, παρ. Β', σελ. 4.

Ἡγούμενον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἐφραίμ καί τούς περί αὐτόν πατέρας καί ἀδελφούς, ὡς καί τούς παρισταμένους ἀγίους Καθηγουμένους, ἀντιπροσώπους τῶν Ἱερῶν Μονῶν, μοναστάς, κελλιώτας, ἐρημίτας, ἀσκητάς καί προσκυνητάς, ἐπευχόμενοι πλουσίαν τήν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς πάντα.

Ἐγγιζούσης δέ τῆς ἑορτῆς τῶν ἑορτῶν,
Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε κ. Ἐφραίμ,
Πατέρες καί ἀδελφοί,
ἀπευθύνομεν πᾶσιν ὑμῖν τήν εὐχήν «Καλήν Ἀνάστασιν».